గోడ

- కుప్పిలి పద్మ

తూర్పు సముద్రంలో తుపాన్ పలిగిన మబ్బుల్లోంచి విచ్చుకుంటున్న ప్రళయంలా పెనువర్షం. ఎగిసిపడే కెరటాలు. రాలిపడే చినుకులు. ఏకమవుతోన్న భూమ్యాకాశాలు.

తుపాన్ వేళ సాయంత్రమే ముసురుకున్న రాత్రి చీకట్లు.

బీచ్ రోడ్డులో బస్టాప్. తడిసి ముద్దైన దేహాలు, వర్షధారల్లోంచి తడవకుండా కాపాడుకోటానికి శరీరంలో అణుభాగమైనా లేదేమో వెన్నెల్లో నిరీక్షిస్తున్నంత మామూలుగా ఆ బస్టాప్‌లో ఆ వర్షంలో చేరాల్సిన ప్రదేశాలకి చేర్చే ఏదో ఒక వాహనం దొరకకపోతుందాని ఎదురుచూస్తున్నారంతా.

ఆ బస్టాప్‌లోకి పూర్తిగా తడిసిపోయిన సాగర్ కొత్తగాప్రవేశించాడు. తడిచేత్తో కళ్ళపై నీళ్లని తుడుచుకుంటూ నిలబడ్డాడు. కాసేపటికి చూపు కాస్త తెరిపితపడింది. చుట్టూ చూశాడు. తడిసిన శరీరాలు. ఎదురుగా చూశాడు. ఆకాశమూ సముద్రమూ ఏకమైనాయి. ·తిరిగి చుట్టూ చూశాడు. ఓ చోట చూపునిల్చింది.

అవును ఆమె... నిజమే. ఆమె మహిమే. 'మహిమా' చలికి పూడుకుపోయిన గొంతులోంచి మాట పెగల్లేం లేదు.

'మహిమా'... ఊహూ లాభం లేదు. మాట రావటం లేదు. పెదవుల కదలిక తప్ప.

అతను ఆమెకి చెరువగావెళ్లి భుజంమీద చెత్తోచిన్నగా తట్టాడు. ఆమె వెనుదిరిగింది. తడిసిపోయిన కళ్లల్లో ఆశ్చర్యం తడిగా 'సాగర్' చలికి గడ్డకట్టుకుపోయిన పిలుపు మెల్లగా ఒకరిమాట ఒకరికి వినిపించేంతగా కొద్దిగా గొంతు సడలింది.

''ఇప్పుడు నీ కే బస్సు, ఆటో దొరకదు. అదిగో ఆ కనిపించేది నేనుండే ఇల్లు. రా నాతోవచ్చె...'' గాలి హోరులా చెల్లాచెదురవుతున్న మాటలు.

ఆమె వంగి ట్రావల్‌బ్యాగ్ భుజానికి తగిలించుకొంది.

అడుగుముందుకి వేయనివ్వకుండా వెనక్కి తోసేస్తున్న ఈదురుగాలి. నీటి ఒత్తిడి. ఒకరివెంట మరొకరు. బ్యాగ్‌భుజాలు మారుతూ, అడుగులో అడుగు. చేతుల్లో చెయ్యి. పడుతూ లేస్తూ ఈదుతూ అతని ఇంటికి ఇద్దరూ చేరారు.

''బట్టలు మార్చుకో, అదిగో అదే బాత్రూం'' చెప్పాతడను.

అతను లోపలి గదిలోకి వెళ్ళాడు. బట్టలు మార్చుకొన్నాడు. తిరిగి ముందుగదిలోకి వచ్చేసరికి ఆమె అలానే తడిగా నిలబడివుంది.

''మార్చుకోలేదా'' అడిగాడు.

ఆమె చూపులు నేలపై. ఆమె చూపులని అతని చూపులు అనుసరించాయి.

బ్యాగ్‌లోని బట్టలు నేలపై కుప్పపోసి వున్నాయి, అవి నీళ్లల్లో జాడించినట్టున్నాయి.

''తుపాన్'' అంటూ అతను లోపలికి వెళ్లాడు.

తిరిగిగొచ్చాడు, చేతిలో లుంగి, లాల్చి, తువ్వాలు ఆమెకు అందించాడు. అందుకొని బాత్రూంలోకి వెళ్లింది. తిరిగి వచ్చేసరికి అతను గదిలోలేడు. తువ్వాలుతో తల తడుచుకుంటూ లోపలికివెళ్లింది. చీకటి. వంటగదిలోస్టౌవ్ వెల్తులో టీ చేస్తూ కనిపించాడు.

అతను ఆమెవైపు చూసి ''అచ్చు కేరళైట్‌లా వున్నావ్'' అన్నాడు.

ఆమె నవ్వింది. స్టౌవ్ వెలుగులో బుగ్గపై డింపుల్ తళుక్‌మంది.

''కరెంట్ లేదు'' అన్నాడతను.

''కాండిల్, హరికేన్ లాంతరు లేవా'' ఆమెకు టీ అందిస్తూ''లేవు'' అన్నాడు. ఓ గుగ్గ తాకింది. చల్లబడిన శరీరంలో వెచ్చదనం వేడి టీతో మెల్లగా రాజుకుంటుంది.

''పూజ చేస్తావా'' అడిగింది.

''లేదు'' అన్నాడు.

''పూజామందిరమే లేదా''

''ఉంది. అమ్మ వచ్చినప్పుడు చేస్తుందిగా. ఏం''

''ఎక్కడుంది మందిరం''

''ఆ మూల''

చీకట్లో మెల్లగా నడిచి దేముని దగ్గరున్న కుందెలో నూనె పోసింది. ఒత్తివేసి వెలిగించింది.

''నూనె దీపమా... అదే పిల్లా. నూనె కొంచెమే వుంది'' అన్నాడు.

''వంట పూర్తిచేసై. ఆకలి. తినగానే దీపం తీసేద్దాం''

''వంటా... ఏం చెద్దాం... అన్నం, పప్పుచారు, కొద్దిగా మాగాయ వుంది. కూరగాయలేం లేవ్''

''ఏదో ఒకటి త్వరగా కానియ్. ఆట్రైన్‌లో కూర్చుని నడుం నొప్పి వస్తుంది. నిన్నట్నుంచి సరియైన తిండే లేదు'' కుక్కర్‌లో నీళ్ళు పోస్తూ అంది.

''ఎక్కడ్నుంచి రాక. ఎక్కడికి పోతున్నావ్''

''మద్రాసు నుంచి మెయిల్లో. దారి పొడుగునా వానే. భీమ్లిలో వుండటం. అక్కడే ఉద్యోగం. ఎలాగోలా భీమ్లి వెళ్లి పోదామనుకున్నాను. ఆ బస్సు ఆర్.కె. బీచ్ వరకు వచ్చి ఇంక వెళ్లనని మొరాయించింది. ఎలాగోలా ఆ బస్టాండ్ వరకు చేరాను. ఇంతలో నువ్వు కన్పించావ్. అవునూ నువ్వెక్కడ్నుంచి రాక'' బియ్యం కడుగుతూ అడిగింది.

''యూనివర్శిటీ నుంచి నిన్న కథ రాశాను. ఆ పేపర్లు టేబుల్‌పైనే వుండి పోయాయి. కిటికి తలుపులు వేశానో లేదోనని అనుమాన మొచ్చింది. పేపర్లపై వెయిట్ పెట్టానో లేదో గుర్తులేదు. గాలికి కాగితాలు ఎగిరిపోతాయోనని బెంగ. మొదటిసారి కథ రాయటం కదా. ఆ అక్షరాలు ఈ తుపాన్ నీళ్లలో కరిగిపోరాదని వెళ్లాను'' పప్పు కప్పుతో కొలుస్తూ అన్నాడు.

''ఇంతకీ తలుపులు వేసొచ్చావా లేదా'' ''వెయ్యటానికి మెయిన్ బిల్డింగ్ తాళాలు వాచ్‌మెన్ దగ్గరున్నాయి. బిల్డింగ్ చుట్టూ నాలుగు ప్రదక్షిణలు చేశాను. కాని లోపల కాగితాలు ఏమయ్యాయో తెలియదు'' దిగులుగా చెప్పాడు.

''కథలని పెన్‌తో రాయటం ఏంటింకా. కథలని రమేష్‌లా డైరెక్టర్‌గా కంప్యూటర్ మీదే కంపోజ్ చేయ్యాలి'' అంది మహిమ.

''అవునూ, నీకు వీళ్లంతా కనిపిస్తూనే వున్నారా''

''ఈ హైదరాబాద్ పనిమీద వెళ్లినప్పుడంతా కలుస్తుంటారు రావుడు కవిత్వం రాస్తున్నాడు. 'ఏం చెద్దాం' ఏం చేద్దామంటూనే వున్నాడు, నీకెవ్వరూ కనిపించటం లేదా'' అడిగింది.

''ఆ మధ్య గాయత్రి కనిపించింది. వాళ్లాయనికి విడాకులు ఇచ్చేసిందట. జీవితం ఇప్పుడెంతో హాయిగా వుందట'' అన్నాడు.

కుక్కర్ విజిల్స్ రాగానే అపారు.

ప్లేట్స్ టేబిల్‌పై సర్దింది. మధ్యలో దీపపుకుందె వుంచింది. నీళ్ల గ్లాసుల్లో పోసింది.

కుక్కర్, చల్లారిందో లేదో చూసి మూత తీరారు.

పళ్లాల్లో అన్నం, పప్పు పెట్టుకొన్నారు.

''అయిల్ లైట్ డిన్నరా'' పప్పు కలుపుకొంటూ అంది.

''ఊ'' అంటూ నవ్వాడు.

''ఆ పప్పా... అది పోలూరి వాళ్ల పప్పు. పుస్తకంలో చదివాను. నచ్చింది. అప్పట్నుంచి ఇలా చాలామందికి ఈ పప్పుని రుచిచూపిస్తున్నా. అఫ్‌కోర్స్ నీలా చాలామంది మెచ్చుకుంటున్నారనుకో'' అన్నాడు.

''బాగుంది అన్నానంతే! ఎంత ఉపన్యాసం ఇచ్చావ్. ఇంకాస్త పప్పు వెయ్యి''

తింటూ తింటూ ఆమె పొలమారింది. అతను ఆమెకి మంచినీళ్ల గ్లాసు అందిస్తూ నెత్తిమీద చేత్తే తడుతూ ''ఎవరో తలచుకుంటున్నారు'' అన్నాడు.

''ఇంకెవరూ ఆ రైల్లో టి.టి.ఐ.యే...''

''ఆయన ఎవరూ...''

''రైల్లో టిక్కెట్‌లేని ప్రయాణం చేస్తున్నామో లేదో చూసేయాన'' అంది.

''ఆ విషయం తెల్సు. నిన్నెందుకు తలచుకుంటున్నట్టు''

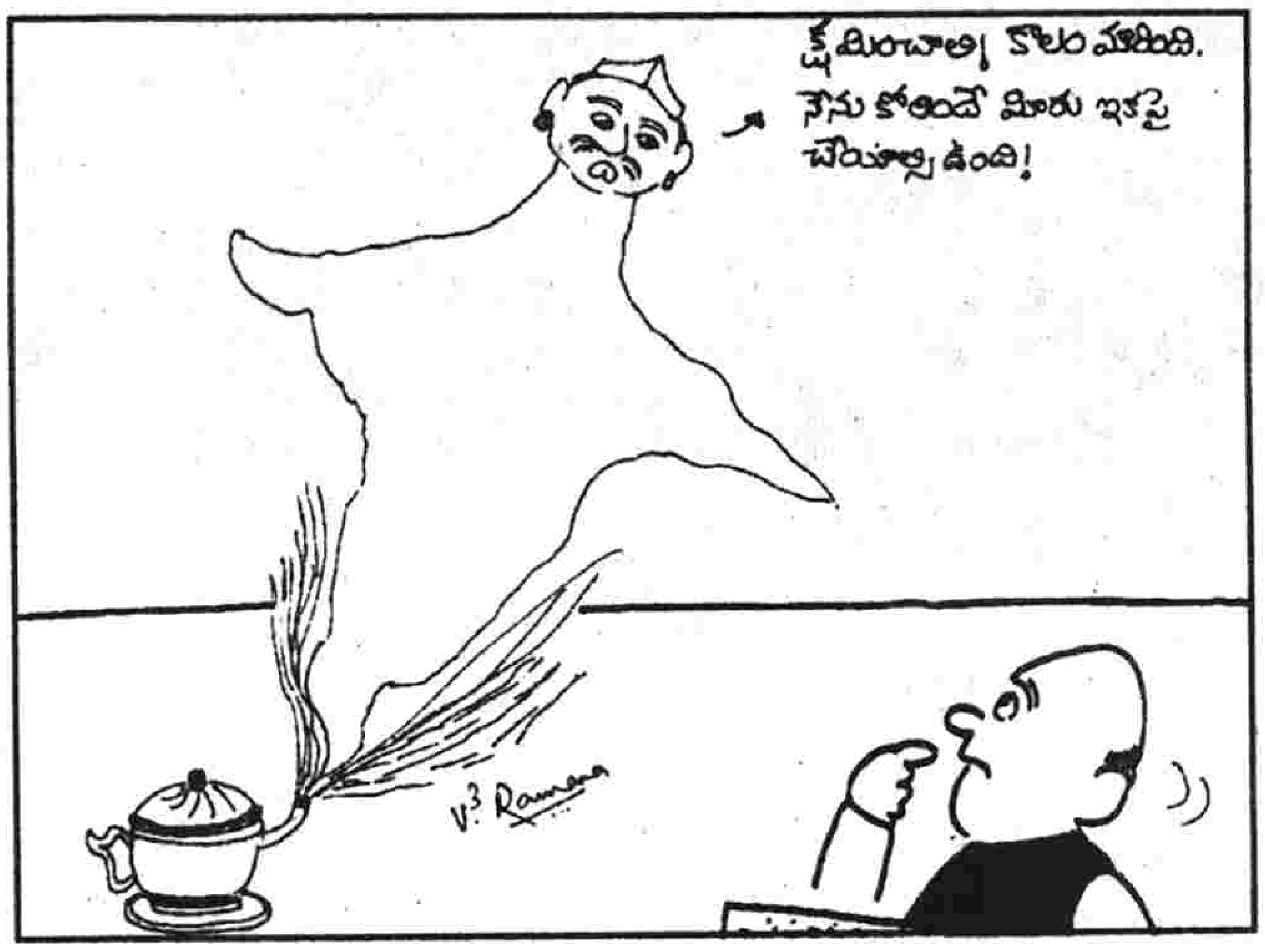

''రైలేమో ఎక్కడికక్కడ ఆగిపోతుంది. తెగబోర్. ఏపని చేయటానికి లేదు. అందుకని కాసేపు అతన్ని ప్రేమించాను'' అంది నవ్వుతూ.

''నువ్వు ప్రేమిస్తే నువ్వు తలచుకోవాలి కానీ అతను నిన్నెందుకు తలచుకుంటాడు'' అడిగాడు.

ఈ ట్రైన్ ఇలా ఎంతసేపు ఆగుతుంది. అడిగానంతే. అతను నా సమస్త విషయాల గురించి అంచెలంచెలుగా ప్రశ్నలు వేసేశాడు. ఆడపిల్ల ఓ ప్రశ్న వేయగానే అలా నిలువుగుడ్లేసుకొని మాట్లాడేస్తారు. ఆ విషయాన్ని అక్కడితో వదలరు. పైపెచ్చు అక్కడ్నుంచి ప్రేమంటూ వెంటపడతారు. ఐదు నిముషాల్లో విడవలేనంత ప్రేమేంటిరా. ఆకర్షణ అనైనా అనరు. ప్రేమ అంటారేంటిరా? పెళ్లి కాలేదా అంటారు. చేసుకోలేదయ్యా అంటే ఒంటరిగా వున్నారా... లోన్లీగా అన్పించదా... మగవాళ్లంతా ఇంతేనేమో... కడవలకొద్దీ సానుభూతి కురిపించేసి టెంపరరీగా మాకు తోడుంటామంటారు. నువ్వు చాలా ఆలశ్యంగా కనిపించావ్. అబ్బే నాకు నేను ఇప్పుడున్న జీవితం నరకంగా వుంది. నీతో జీవితాంతం వరకు కలసి వుండాలని వుంది. అంతవరకు ముందు శరీరాలని పెనవేసుకుపోతాం... అంటూ ఎన్నెన్ని కథలని చెప్పేస్తారో. మేమేదో మా ఒంటిరి జీవితాలకి వాళ్ల అలంబన కోరినట్టు'' - తిన్న పళ్ళెం తీసి అంట్లగిన్నెల్లో పెడుతూ అందామె.

''నీకైతే బోల్డన్ని వ్యాపకాలు. చదువుతావ్, పాటలు వింటావ్, ఆ ప్రాజెక్ట్‌వర్క్‌మీద ఊళ్లు తిరుగుతావ్, అదీకాకుండా నువ్వెక్కడున్నా ఆ పరిసరాలలో, మనుష్యులలో వున్న నీకు వచ్చిన అంశాన్ని ఇష్టపడతావ్. నీలా అంతా వుండలేరుగా. ఒంటరితనంతో బాధపడేవాళ్లు లేరంటావా'' అడిగాడు.

''ఎవరో కొందరే ఒంటరితనంతో బాధపడుతారా? చాలామందిలో ఆ దిగులుంటుంది, ఎప్పుడోఒకప్పుడు అంతా అందులో కొట్టుకుపోతోనే వుంటాం. ఆ దిగులు, బెంగ ఎందుకోతెలిసినా మనం మన ఇష్టాలని, కోరికలని, ప్రేమలని నిర్భయంగా, స్వేచ్ఛగా వక్తపరిచే స్థితి మన చుట్టూ లేదు కదా. ఎవరి లైఫ్‌స్టయిల్ వాళ్లది అనుకోరుగా. మనముందు ఓ వ్యవస్థని ఉంచారు. మనకి ఇరుగ్గావున్నా అందుకోనే ఉండాలా? బయటికి రావాలా? బయటికి వస్తే మన మీద విసిరే బాణాలని మనం ఎదుర్కోగలమా... మనచుట్టూ వున్న గోడలని మనం బద్దలు కొట్టగలమా... అసలు కొట్టాలా వద్దా... కొట్టటం వల్ల మనకి కావల్సింది. మనకు దొరుకుతుందా... దొరుగుతుందని ఏ మాత్రం అనిపించినా బద్దలు కొట్టచ్చు. అనిపించకపోయినా కొట్టచ్చు. లోపల ఏం లేదని తెల్సింది, బయట ఏముందు లేదో తెల్సుకోటానికి ఎందుకు వెనకాడాలి'' ఆమె మాట్లాడుతుండగా దీపం వెల్తురు కొద్దికొద్దిగా తగ్గితగ్గి ఆరిపోయింది.

''నూనె అయిపోయింది'' అన్నాడతను.

''మంచిది. పక్కలు వేసుకుందామా'' అడిగింది.

''ఆ''

అతను చాప పరిచాడు. దానిపై బొంతపరుస్తూ ''బొంతలు భలే వుంటాయేం. మా అమ్మమ్మ వీటిని చాలా ఆర్టిస్టిక్‌గా కుట్టేది'' అంది.

''ఈ బొంత మా నాయనమ్మ ఇచ్చింది'' అన్నాడు. ఆమె కిటికీ దగ్గరికి వెళ్లి మెల్లగా తలుపుతెరిచింది. రయ్‌మని గాలి ఆమె ముఖాన భళ్లున కొట్టింది.

''అబ్బా ఏం తుపాన్'' అంటూ ఆమె కిటికి రెక్క వెయ్యటానికి తంటాలు పడుతోంటే అతనొచ్చి తలుపుని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. ఆమె బోల్టు పెట్టింది.

''నిక్షేపంలా వేసున్న కిటికీనీ తీయటం ఎందుకు? వెయ్యటానికి ఇబ్బంది పడటం ఎందుకు'' అన్నాడు.

''బయటేం జరుగుతుందో చూడొద్దా''

''బయటేం వుంది వర్షమని తెలుసుగా''

''ఉత్తి వర్షమేనా. తలుపువేయకపోతే ఆ గాలికి ఎంత బలం వుందో తెలిసేదా''

''సాయంత్రమంతా నడిరోడ్డులో ఆ గాలిలో కొట్టుకుపోయావుకదా. మళ్లీ ఇప్పుడు కొత్తగా చూడ్డానికి ఏముంది''

''నాలుగు గోడల మధ్య నుంచి తుపాన్ని చూస్తే ఎలా వుంటుందోనని'' అంది.

అమె మెడవరకు దుప్పటి కప్పుకుంటూ ''పాటపాడు''అంది.

''ఏ పాట'' అడిగాడు.

''నీ ఇష్టం''

''దివారో సే మిల్‌కర్ రోనావా
అచ్ఛా లగ్‌తా హై
హమ్ భీ పాగల్ హోజాయేంగే...
ఐసా లగ్‌తాహై
కితేనే దినోంసే
ప్యాసీ హోంగే
యారో సోంచో... తో...
షబ్నమ్ కా టుకుడా బీ
జిన్ కో దరియా లగ్‌తా హై....'' అతను పాడుతున్నాడు.

''నీకి పాటంటే ఇష్టం కదా'' అడిగాడు.

''ఊ''

''నువ్వీ పాటని సిద్దార్థని అడిగి మరీ పాడించుకునే దానివిగా అతని దగ్గరే నేనీ పాట నేర్చుకున్నాను నీకిష్టమని. కానీ నీకు వినిపించకముందే నువ్వు , ఉద్యోగం అంటూ మా అందరి నుంచి వెళ్లిపోయావ్'' అన్నాడు.

''చదువులు అయిపోయాక ఇష్టమయిన బ్రతుకుతెరువు చూసుకోవాలిగా, నీకీ పాటకి అర్థం తెలుసా'' అడిగింది.

''తెలియదు చెప్పు''

''నే అర్థం చెప్పనా. నీ గొంతు బాగుంది. కానీ నీకి పాట అర్థం తెలియక ఇన్‌వాల్వ్‌మెంట్‌తో పాడలేక పోతున్నావ్. కొండగాలి తిరిగింది పాటని నువ్వు పాడినప్పుడు నిజంగా గుండె ఊసులాడు తుంది'' అంది.

''అర్థం చెప్పు''

గోడల్తో కలిసి దుఃఖించడం ఎంతో బాగుంటుంది.

నేను పిచ్చివాడినైనా ఇలానే వుంటుంది, ఎన్ని రోజులుగా దాహంతో వున్నానో కొంచెం ఆలోచించండి

ఓ మంచుముక్క కూడా నదిలా కన పడుతోంది...

చీకటి. వర్షం హోరు. గాలి గొడవ. చలి. ఆ గదిలో ఆమె గొంతు జలపాతపు లోయలో మంచు కురుస్తున్నట్టు విన్పిస్తోంది.

అతను తిరిగి ఆ పాటే పాడాడు.

చీకటి దిగంతరేఖ మీది వంగి సృష్టిరహస్యం గుసగుసగా చెవిలో చెపుతున్నట్టుంది అతని స్వరం.

ఆమె చేయి చాపి అతని చెవిని మెలి పెడుతూ ''కొండగాలి తిరిగింది పాడవా'' అడిగింది.

అతను పాడటం మొదలుపెట్టాడు.

ఆమె చేతివేళ్లు అతని జుట్టుతో ఆడు కుంటున్నాయి.

పాట తర్వాత పాట.

ఆమె అతనికి కాస్త చేరువగా జరిగి దగ్గరగా పడుకొని కళ్లుమూసుకొని పాటలు వింటోంది.

పాడుతూ పాడుతూ చప్పున ఆమెవైపు తిరిగి ముఖమంతా ముద్దులు పెట్టాడు, ఆమె నవ్వుతూ అతని నుంచి తప్పించు కొంటూ ''అబ్బాయ్ ఏంటిది'' అంది.

''తుపాన్''

''తుపాన్‌గాలి అంటే... ఊహూ నాకు బెంగ. గోదారిగాలే ఇష్టం'' నవ్వుతూ అంది. అతను నవ్వుతూ ఆమె సమస్త దేహాన్ని అల్లుకు పోతున్నాడు.

ఆ క్షణంలో సాగర్ నవ్వు ఆమెకి పరాయిగా కనిపించింది, అతని ప్రతి కదలికలోనూ ఆమెకు తన సాగర్ కన్పించడం లేదు. సాగర్ లోపల్నించి మరో సాగర్ బయటికి వుబికివస్తున్నాడా అనిపిస్తోంది. అప్పటిదాకా సాగర్‌తో తను పంచుకున్న ప్రపంచమంతా వున్నట్టుండి తెగిపోయినట్టనిపించింది. చివరికి సాగర్‌కి కూడా తానొక శరీరంగానే కనిపిస్తోందా? ఆమె లోలోపల్నించి ఒక చురకత్తి మెలిపెడుతున్న బాధ.

ఆమె అతన్ని మెల్లిగా వారించింది.

సాగర్ ప్రశ్నార్థకంగా ఆమెవైపు చూశాడు. మళ్లీ ఆమెని దగ్గరికి తీసుకోబోయాడు, ఆమె దూరంగా జరిగింది.

''ఏం?''

''వద్దు''

''మహీ! ఎందుకు? ఉప్పెనలా దేహాలు ఉవ్వెత్తున ఎగిసిపడుతుంటే ఈ వారింపు ఏమిటి?'' నిష్ఠూరంగా అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

''నిన్ను నేను ముద్దు పెట్టుకున్నా, నువు నాజట్టు, బుగ్గలని తాకినా, నీకు అభ్యంతరం లేదు. కానీ ఈ విషయంలో నీ కెందుకంత అభ్యం

దీపావళి శుభాకాంక్షలు

SRI VENKAT REDDY PURE GHEE SWEETS

Koti, Hyderabad-195.
Ph.4745229

S.V.R.
RESTAURANT A/c
(Veg-Non Veg)
Muncipal Building
(Indian, Chinese, Thandoori)
Near Sri Venkat Reddy Pure Ghee Sweets,
Opp.Vaibhav, Koti, Hyderabad-195.
We also undertake catering Orders for Parties, Marriages, Etc.
Ph.P.P.4745229.

తరం? నువ్వు కూడా పోకా పాతివ్రత్యం, శీలం అని ఆలోచిస్తున్నావా చికాకుగా అడిగాడు.

మహిమ పక్కమీద నుంచి లేచి అతడి అనుకొని కూర్చుంటూ ''శీలం... పాతివ్రత్యం ... ఉహూ... అవేం కాదు. సాగర్ ఏ ఏ ఎమోషన్స్ నన్ను ఎటు తీసుకువెళ్లితే అటు అడుగేస్తున్నదాని. ఈ సిస్టమ్ ఇడమలేకేగా పెళ్లి చేసుకోనిది. ఏదో ఒక ఉద్యోగం అంటూ ఒకే చోట కూరుకు పోనిది. కానీ ఈ విషయానికొచ్చేసరికి ఏ జాగ్రత్తలు తీసుకోకుండా ఎస్ అనలేను. ఏ క్షణంలోనైనా ఇలాంటి ఎమోషన్స్ ఎదురౌతాయని ఎప్పుడూ ఒక శారీరక జాగ్రత్తతోవుండటం అసాధ్యం కదా'' అంది.

''ఏమవుతుంది? నువ్వూ అందరిలా ప్రపంచం ఏం తెలియనట్టు మాట్లాడతావేం? నువ్వేదో అందిరికంటే భిన్నమైన దానివనుకున్నాను'' ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు.

''ఏ మవుతుందా? ఏమైనా కావొచ్చు, నీకు నాకు మధ్య ఓ సైకలాజికల్ క్లోజ్‌నెస్ రావొచ్చు. నువ్వూ, నేనూ, రావుడూ, రమేష్ మనమంతా కాలేజి దినాల్లో నుంచి స్నేహితులం. అల్లరి చేసేవాళ్లం. బోల్డన్ని విష యాలు చర్చించేవాళ్ళం. కానీ మన మధ్య ఇలాంటి విషయాలు ఎప్పుడూ వచ్చేవి కావు. ఈ విషయాలపట్ల మీరంతా ఎలా స్పందిస్తారో నాకు తెలియదు. ఈ విషయం జరిగాక నువ్వెలా రియాక్ట్ అవుతావో? ఏ మేమి మాట్లాడతావో, నాపై నీకు హక్కు వుందనుకుంటావో, నే ప్రెగ్నెంట్‌ని అయితే బిడ్డని కనమంటావో, అబార్షన్ చేయించుకో మంటావో, నే బిడ్డని కనాలనుకుంటే నువ్వు వొద్దవొచ్చు, అబార్షన్‌చేయిం చుకుంటానంటే కాదొనొచ్చు. లేదా అస్సలు మొత్తం వ్యవహారంతో నీకే సంబంధం లేదనొచ్చు. లేదా ఇందాక వచ్చాం పెళ్లి చేసుకుందాం అనొచ్చు, కలిసి వుందాం అనొచ్చు. లేకపోతే ప్రపంచం తెలియకుండా లేను. నా రెండు చేతులూ చాచి నాకు నేనుగా ఆహ్వానించే ప్రపంచమంటే నాకెంతో ఇష్టం. ఆ మోహప్రపంచం కోసం నేనే సంఘర్షణనైనా ఎదుర్కొంటాను'' అని ఆగి ఆ చీకట్లోనే అసహనంగా వినిపిస్తున్న అతని ఊపిరి వింటూ అతని పక్కనే వున్న పక్కపై పడుకొని దుప్పటిని మెడవరకూ కప్పు కుంటూ ''కానీ నువ్వో ప్రపోజల్ పెట్టినప్పుడు నేడు వద్దంటే నువ్వు నేను ఎందుకు వద్దన్నానో నీకు నిజంగా తెలియదా? తెలిసి కూడా తెలియ నట్టున్నావో నాకు తెలియదు. కానీ నువ్వు నన్నేం అడిగావ్. నువ్వూ అందరిలా ఇలానే మాట్లాడతావా? నువ్వు ఇంకేదో అందరి కంటే భిన్నం అనుకున్నాను- అంటూ మా వ్యక్తిత్వాలతో మ్యానిప్యులేట్‌చేసే నీలాంటి వాళ్లకోసం కాదు'' చెప్పింది మహిమ.

ఆమె నిద్రసవ్వడి వింటూ అచేతనంగా కూర్చున్నాడు. బయటి తుపాన్ హోరు కంటే గదిలోని ఆమె నిద్రసవ్వడి ఎక్కువగా అలజడి కలిగిస్తోంది.

అతను తలుపు తీసుకొని బయటకు వచ్చాడు.

తుపాన్ మేఘం నిర్లక్ష్యంగా కురుస్తూనే వుంది.

పొద్దున్న తుపాన్ భయపెట్టింది.

ఆ తుపాన్ ప్రశాంతంగా వుంది అతని లోపలి తుపాన్ కన్నా!